

JAK SI ZAMILOVAT VÁNOCE

OD AUTORKY SCÉNÁŘE VÁNOČNÍ PRINC, ÚSPĚŠNÉHO FILMU
SPOLEČNOSTI NETFLIX

KAREN SCHALER

BARONET

Jak si zamilovat Vánoce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Karen Schaler
Jak si zamilovat Vánoce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JAK SI
ZAMILOVAT
VÁNOCE

PRAHA 2023

KAREN SCHALER

JAK SI
ZAMILOVAT
VÁNOCE

Pro tátu.

*Za to, žes mi svými výpravami za pokladem pomohl
najít lásku k Vánocům...*

Pro mámu a Kathy.

*Za to, že vaše Vánoce byly vždycky spojeny s rodinou,
láskou a smíchem.*

První kapitola

Jedinou ryzí láskou Emmie Sandersové byly... Vánoce. Znamenaly pro ni zaručenou jistotu, na kterou se mohla vždycky spolehnout. Nikdy ji nezklamaly, přinášely jí radost a pokaždé jí naplnily srdce štěstím a nadějí. O Vánocích se Emmie cítila jako nejlepší verze sebe sama. Věděla, že za to vděčí rodičům. Ti ji naučili, že právě svátky nedělají materiální záležitosti, ale možnost trávit čas s lidmi, které máte nejradši, vytvářet si společné vzpomínky a pomáhat druhým. Když se ohlédla zpátky, nevzpomínala si, co kdy dostala pod stromeček. Nejlepším dárkem pro ni odjakživa bylo všechno, co o Vánocích zažívali společně jako rodina. Máma s tátou toto roční období milovali. Takže dodržovat vánoční tradice teď byla pro Emmii cesta, jak si zachovat spojení s rodiči, jak co nejlépe uctít jejich památku.

Lichotilo jí, že jí přátelé říkají královna Vánoc. Dělalí si z ní legraci, že to někdy s výzdobou a svátečními zvyky přehání, ale ona jen vesele namítala, že Vánoce není nikdy dost. A co se ozdob týkalo, jedna z nich jí zvlášť brala za srdce.

Třpytivá bílá vánoční světýlka.

Ta milovala nejvíc. Propadla jejich magii a šarmu, jejich lesku a třpytu. Přitahovala ji, zahalovala ji snovým

kouzlem, až naprosto podléhala vánoční náladě. Tu u ní spolehlivě spouštěla sváteční výzdoba, nakupování, sledování filmů a maraton pečení. Naštěstí Vánoce byly její jediná slabost, které se tak ochotně poddávala.

Právě teď si Emmie doprávala jednu ze svých oblíbených vánočních činností. Za nádherného, jasného, řízného zimního dne kráčela po nábřeží v Seattlu a obdivovala lodě, od přídě po zád' slavnostně vyzdobené. Kochala se plachetnicemi ozdobenými třpytivými světly až po vršky stěžňů. Každý rok mezi nimi hledala jednu ze svých oblíbených, osmnáctimetrovou loď se stěžněm okrášleným zelenými světly, takže vypadala jako vánoční stromek s velkou stříbrnou hvězdou na vršku.

Ani půvabné obchůdky na nábřeží se nenechaly zahanbit, byly pečlivě vyzdobené, většinou na námořní téma. Před každým stál stromek ozdobený hvězdičkami, mušlemi, hvězdicemi, ježovkami a ozdůbkami ve tvaru loděk.

Emmie se blížila k jednomu z těch krámků a culila se od ucha k uchu. Obchůdek zvaný Moře květin byl dokonalým příkladem toho, co dokážou zářivá bílá světýlka. Sídlil v hezkém viktoriánském domě s modrou omítkou a bílým lemováním, ověnceném drobnými žárovičkami, které mu dodávaly pohádkový nádech. Jak by mohla odolat? Přidala do kroku, přitáhla si smaragdově zelenou šálu ke krku, protože se zvedl vítr, a přitom si nadšeně broukala jednu ze svých oblíbených vánočních písní.

Ani trochu si nevyčítala, že je to potřetí za týden, co sem míří. Odůvodnila si to tím, že do Vánoc zbývá jen málo přes týden a tou dobou mívají v obchůdku skvělé slevy na poslední chvíli. Navíc věděla, že denně nabízejí čerstvé věnce. Jejich výběr se často měnil, takže nechtěla o nic přijít.

Do Moře květin chodívala nakupovat po celý rok. Majitelé Jeff a Jamie uměli vytvořit zajímavá aranžmá

z květin pacifického severozápadu, například z oblíbených místních narcisů a tulipánů.

Nejvíce si však užívala dobu kolem Vánoc. Tehdy se květinářství měnilo v zimní pohádku. Přetékal čerstvě uříznutými vánočními stromky a chvojím z Kaskádového pohoří, kterému to náramně slušelo v girlandách, dekoracemi určenými doprostřed stolu a vánočními věnci. Byly tu k dostání i nejrůznější druhy cesmíny, také pocházející z okolí.

A co se týkalo dovozového zboží, vždycky se těšila na nepřehlédnutelné, metr vysoké ohnivě rudé vánoční hvězdy z Mexika. Máma ji naučila trik, jak je udržet čerstvé ještě dlouho po Vánocích. Je třeba dopřát jim rozptýlené světlo, udržovat vlhkost a nikdy je nepřelít.

Emmie ze zkušenosti dobře věděla, jak důležitá je správná zálivka. Příliš mnoho vody je jistou cestou k záhubě, hvězdy svěsí listy a rostlinka zahyne. Máma ji naučila mít vždycky po ruce rozprašovač s vodou, aby je nezapomínala často rosit. Vánoční hvězdy milují vlhkost a v zimě, ve vytopeném interiéru, jim hrozí rychlé vyschnutí.

Blížila se k obchodu a všimla si, že venku je vystavena nová várka vánočních věnců. Rozkošná cedule lemovaná červenými a zelenými světýlky hlásala, že jsou to Věnce vánoční nálady a peníze za jejich prodej poputují na dětskou charitu. Byly mohutné, velké skoro metr v průměru, vyrobené z čerstvých jedlových a cedrových větví, bobulí jalovce a borových šišek. Každý z nich zdobila obří rudá sametová mašle. Emmie jednu z nich s úctou pohlédla, lehce přejela prsty po luxusní hebké stuze a usmála se.

„Tak se mi zdá, že chceš jít se mnou domů,“ oslovila věnec. Opatrně ho sundala a hned si všimla jiného, ozdobeného trochu jinak, ale stejně působivě, pestrými snítkami cesmíny. Přispěchala k němu a prohlížela si ho. „Ty se přidáš?“ zeptala se ho a odmlčela se, jako by čekala na odpověď.

Pořád se ještě usmívala, když odložila první věnec, aby mohla sundat i druhý. Trochu s tím zápasila. „Jste těžší, než jsem si myslela, hoši.“

Zamířila do krámku, ale cestou zahlédla ještě další, o němž hned věděla, že ho potřebuje. Celý byl zdobený drobnými rudými sametovými stužkami a borovými šiškami. Jakmile ho sundala, došlo jí, že je všechny neunes, a tak vytáhla telefon a napsala zprávu své nejlepší kamarádce Denise: *SOS. Moře květin.*

Vzhlédla a všimla si Tommyho, majitelova syna. Otvíral právě novou krabici s věnci. Oči se jí rozzářily, zamávala mu a hrnula se k němu. „Veselé Vánoce, Tommy!“

Tommy opětoval její úsměv a pustil se do rozbalování věnců. „Veselé Vánoce!“

„Já nevěděla, že už ses vrátil ze školy.“

„Přijel jsem včera večer,“ odpověděl.

Emmie se zasmála. „A rodiče tě hned zapřáhli do práce.“

„No jasně,“ přikývl. „Ale to nevádí. Tam na Floridě pořád praží slunce, dvacet stupňů každý den. Už jsem se těšil, až se vrátím domů a budu tu pomáhat. Tam pod palmama ti ani nepříjde, že jsou Vánoce.“

„Tomu rozumím,“ přisvědčila Emmie. „Já mám ráda, když je takhle zima. Člověk si může dát horkou čokoládu a cider, rozdělat oheň, jít bruslit, sáňkovat, lyžovat, dělat andělíčky ve sněhu...“

„Páni, to vypadá, že máš hromadu plánů.“

Zazubila se na něj. „To si piš.“

„Slyšel jsem, že na horách bude spousta sněhu. Doufám, že vytáhnu snowboard, než se budu muset zase vrátit na pláž.“

„Má to být rekordní rok, co se týče sněhu,“ potvrdila. „Já myslím, že se ti to splní.“

„Pořád vedeš to komunitní středisko?“

„Jasně,“ odpověděla Emmie hrdě.

„Jak to šlape?“

„Super. Spousta práce. Každý rok je víc rodin, co od nás potřebují pomoc, zvlášť přes svátky. Chystáme velkou vánoční hostinu, takže teď máme fakt napilno, sháníme dary a dobrovolníky na pomoc. Vždycky si moc cením, když s rodiči přijdete a přinesete nějakou parádu na vyzdobení.“

Tommy se usmál. „Vždycky rádi pomůžeme.“ Otevřel další krabici a Emmie rychle nahlédla dovnitř.

„Máš zájem o věnec?“ zeptal se, vytáhl jednoho krasavce a zvedl ho, aby si ho mohla prohlédnout. „Já vím, jak miluješ Vánoce. Naši vždycky říkají, že jim tuhle roční dobu dáváš slušně vydělat.“

Emmie se zasmála. „Mám ráda tvé rodiče... a Vánoce.“ Prohlížela si věnec, který jí ukazoval. Byl menší než ty ostatní. „Vlastně už jsem si tady pár vybrala. Větších než tenhle.“

Koutky se mu zvedly. „Čím větší, tím lepší, co?“

Emmie ho poctila úsměvem od ucha k uchu. „Přesně tak! A co to vlastně je za akci? Co to znamená Věnce vánoční nálady?“

„To napadlo mámu a spojila se s jednou místní dětskou charitou,“ vysvětloval. „Zapřáhla do výroby celou rodinu. Jdou rychle na odbyt. Dej si pozor. Jestli tě tu mamča zmerčí, hned tě taky zverbuje.“

„Moc ráda pomůžu, jak budu moct. Zavolám jí. A taky o tom řeknu v komunitním středisku. Možná vám seženu dobrovolníky.“

Tommy se na ni usmál. „To by bylo fajn, díky. Ještě pořád nakupuješ, nebo už končíš?“

Zpražila ho pohledem. „Ale jdi, Tommy. Přece mě znáš. S vánočním nakupováním nejsem nikdy hotová. Jenomže jsem si naložila víc, než unesu, a tak čekám na posily.“ Zvedla jeden věnec, přidržela si ho u nosu a s rozkoší se nadechla. „Tenhle asi taky musím mít.“

Tommyho to pobavilo. „No jasně.“

Emmie si právě prohlížela hezký věnec určený do středu stolu se třemi bílými svíčkami, když si všimla, že se k ní hrne Denise.

„Tys přišla!“ uvítala ji nadšeně.

Denise se ale neusmívala, tvářila se ustaraně. Zvedla telefon. „Napsala jsi SOS. Nějaká nouzovka? Jsi v pořádku? Co se děje?“

Emmie vzala kamarádku pod paží a zavedla ji na místo, kde si odložila tři věnce. Jeden vzala a podala jí ho.

„Co je to?“ nechápala Denise.

„Potřebuju, abys mi to pomohla odnést do práce,“ vysvětlila a vzala další věnec.

„Co?!“ podivila se Denise. „Řekni mi, prosím tě, že jsi mě sem nenahnala jenom kvůli tomu.“

Emmie otázku ignorovala a vzala ji za ruku. „Tak, takhle ji natáhni.“ Předvedla jí to, a když ji Denise napodobila, nasadila jí na paži jeden z věnců.

„To jako myslíš vážně, Emmie? Minulý týden sis pořídila fůru věnců a k tomu kopu vánočních ozdob.“

Emmie se zasmála a naložila Denise další kousek. Ukázala na cedulku. „Ale tohle jsou Věnce vánoční nálady, a té není nikdy dost.“ Ukázala na dveře. „Pomoz mi s nimi do obchodu, já je zaplatím a můžeme se vrátit do práce.“ A vydala se opačným směrem.

„Kam jdeš?“ zavolala za ní Denise.

Emmie se ušklíbla a ukázala na Tommyho, který právě otvíral další krabici věnců. „Potřebuju ještě jeden.“

„Tak prr! To teda nepotřebuješ!“

Ale bylo pozdě. Emmie už zahlédla nádherný exemplář, který Tommy právě vytahoval. Měl na sobě spoustu šišek, parádní červenozelenou kostkovanou mašli a navíc byl ozdobený jejími milovanými vánočními světýlky.

„Ten se mi líbí!“ vyjekla. „Dokonalost sama.“

Ale jakmile ho popadla, z druhé strany ho chytil někdo jiný a chvíli se přetahovali.

„Promiňte, ten je můj.“ Emmie se soustředila na věnec, umíněně ho táhla k sobě, ale marně, ta druhá osoba se nehodlala vzdát. Sevřela ho tedy pevněji, málem rozdrtila jednu šišku a konečně vzhlédla do těch nejpronikavějších modrých očí, jaké kdy viděla. Kvůli chlapsky pohlednému zjevu neznámého na chvíli skoro zapoměla na věnec, dokud ji nevrátil do reality jeho sexy smích. Znovu pevně stiskla věnec. Nenechá se ovlivnit nějakým charismatickým mužem! Sladce se na něj usmála, ale ve skutečnosti to byla příprava na bitvu.

Odkašlala si a hlasitě a jasně pronesla: „To je můj věnec.“ Zabodla se do soupeře pohledem a táhla věnec k sobě, ale on ho nepouštěl. Byla by přísahala, že mu uličnický jiskří oči. Zakabonila se, nelíbilo se jí, že si z ní dělá legraci. Tady šly žerty stranou.

Obrátila se k prodavači. „Tommy, pomůžeš mi?“

Tommy se tvářil nešťastně jako sněhulák za oblevy. Podíval se z Emmie na toho muže a zase zpátky.

„Vlastně,“ začal, ale neměl čas to dopovědět, protože muž věnec opatrně pustil. Stále s úsměvem se podíval na Emmii.

„Ahoj, já jsem Sam a ten věnec, co tu škrtíte, je ve skutečnosti můj. Vidíte tu kostkovanou mašli a světýlka?“

Emmie přikývla. „Ano, právě proto jsem si ho vybrala.“ Nadšeně mašli načechrala. „Ta mašle je super a světýlka miluju.“

Zapátrala po vypínači a Sam popošel o krok blíž.

Střelila po něm podezřívavým pohledem.

Zvedl ruce, že se vzdává. „Jenom jsem vám chtěl ukázat, jak se to rozsvěcí. Tlačítko by mělo být tady...“ Rychle sáhl do jehličí, objevil vypínač a stiskl ho. Věnec se rozsvítil a s ním i Emmiiny oči.

To se nikdy neomrzí, pomyslela si, *tohleto kouzlo*. Pamatovala si, jak poprvé viděla šňuru bílých třpytivých světýlek. Byla malá holčička a sledovala mámu s tátou,

jak je rozvěšují na vánoční stromek. Fascinovalo ji, jak září a jiskří, dívala se, jak rodiče nadšeně navěšují na stromek tolik světel, kolik jen unesl. Emmie se usmála, vzpomněla si, co vždycky říkala máma: čím víc světýlek máš, tím víc si toho můžeš přát. Zvlášť milovala, jak žárovčky zahřívaly čerstvé větve a ty voněly ještě víc.

Když rodiče skončili s navěšováním světel, vždycky to oslavili něžným polibkem, osvětlení teplou září stromku. Táta pak pokaždé vzal Emmii do náruče a pevně ji stiskl, s mámou ji políbili na tvář a řekli jí, že ji mají moc rádi.

Jakmile byla větší, táta ji zvedal, aby mohla všet světýlka sama. A když ještě povyrostla, stávala na židli a nakonec už ji nepotřebovala vůbec.

Společné rozvěšování světýlek byla jedna z Emmiiných nejmilejších rodinných tradic. Ty drobné žárovčky pro ni budou vždycky symbolizovat dvě nejvzácnější věci, rodinu a lásku.

Pamatovala si, jak táta říkal, že bílá světýlka jsou jako hvězdy na nebi, od kterých si člověk může něco přát. U nastrojeného stromku se pak chytli za ruce, zavřeli oči a mysleli na to, po čem touží.

Emmie teď na okamžik taky zavřela oči a pocítila lásku rodičů, jako by pořád stáli vedle ní. Otevřela oči, všimla si, jak ji Sam pozoruje, a rychle se vrátila do reality. Shlédla na věnec a věděla, že je mu souzeno být její. Nemínila si ho nechat proklouznout mezi prsty. Tyhle tanečky už ji nebavily.

„Není vám nic?“ zeptal se Sam.

Emmie se napřímila. „Je mi skvěle.“ Podívala se mu do očí. „Když už jsme se shodli, že věnec je můj.“

Sam se rozesmál. „Neřekl bych, že jsem s něčím takovým souhlasil. Jen jsem pustil SVŮJ věnec, aby se neponičil.“

„Vážně?“

Sam se zase tak sexy usmál. „Vážně.“

Druhá kapitola

*T*uhle hru můžou hrát i dva, pomyslela si Emmie. Opětovala Samův okouzující výraz jedním ze svých nejlepších podmanivých úsměvů a obrátila se k Tommymu. „Tommy, řekni mi, že jsem vaše stálá zákaznice a že hledám dokonalý věnec. A tohle je přesně to, co jsem si představovala.“

Tommy se na ně oba díval a tvářil se čím dál tím stísněněji.

„Ona sem vážně chodí pořád,“ začal.

Odměnila ho vděčným pohledem. „Přesně tak.“ Zaměřila se zase na Sama. „Takže jsme domluveni?“

„Jenomže...“ pokračoval Tommy.

Emmie k němu střelila očima. Jeho tón se jí jaksi nezdařil. „Jenomže?“ zeptala se.

Tommy nasadil omluvný výraz. „Jenomže pan Riley si tenhle věnec objednal už před pár týdny. Udělali jsme ho na objednávku přímo pro něj. Proto je větší a má víc šišek a mašle je jiná než u všech ostatních.“

Emmiin úsměv se rozplynul. Tommy od ní zlehka převzal věnec a podal ho Samovi. „Takže on je... toho pána?“ hlesla.

Sam jí zlehka pokynul rukou. „Jak jsem řekl, mám jméno. Jsem Sam.“

Emmii to nepobavilo. Podívala se zpátky na prodavače. „Máte ještě nějaké podobné, s bílými světýlky?“

Tommy zavrtěl hlavou. „Bohužel. Tenhle byl vyrobený přímo pro něj.“

Sam se zasmál. „Znovu říkám, že jsem Sam. Můžete mi říkat Sam.“

Emmie si začínala připadat trapně, styděla se za své nevánoční chování. Vždycky dovedla přiznat, když udělala chybu, a věděla, že přesně tohle je ta situace. Obrátila se zpátky k Samovi. „Moc se omlouvám.“ Znělo to upřímně. „Já netušila, že jste si ho objednal předem. Nechám se trochu unést, když objevím něco, co se mi líbí.“

„A jí se na Vánocích líbí všechno,“ dodal Tommy. „Říkáme jí královna Vánoc.“

Sam se zatvářil zaujatě. „Vážně? No, to je panečku titul! Takže dovolte, abych to zkusil znova.“ Napřáhl k Emmii ruku. „Jmenuju se Sam. Právě jsem se sem přistěhoval. Rád vás poznávám, Vaše Veličenstvo.“

Emmie se pořád tvářila trochu provinile, když si s ním třásla rukou. „No, to je od vás hezké, že to říkáte, po tom, jak jsem se chovala. Vážně se omlouvám a váš věnec je krásný. Ta kostkovaná mašle se mi moc líbí a díky světýlkům je kouzelný. Máte dobrý vkus.“

Sam se na ni usmál. „Kostkované mašle si zamilovala moje sestra. Odjakživa je měla ráda.“

Emmie naposled pohládila věnec toužebným pohledem. „A světýlka ho povyšují na úplně novou úroveň. Taky se mi líbí, jak je velký.“

„Čím větší, tím lepší, co? Vánoční nálady není nikdy dost.“

Emmie na něj pohlédla překvapeně. „Přesně tohle taky říkám.“ Podívali se na sebe a jí připadalo, že potkala spřízněnou duši.

Natáhl k ní ruku s věncem. „Víte co, vezměte si ho. Je váš.“

Zalétla očima od věnce k němu. „Cože?“

„Jestli se vám tak líbí, tak byste si ho měla vzít. Když jste ta královna Vánoc a tak.“ Jeho upřímný úsměv pronikl Emmii až do srdce. „Můžu si nechat vyrobit další, vidíte, Tommy?“

Ten se na ně usmál. „Jistě. Máme trochu skluz, teď před Vánocemi je velká poptávka, ale urychlím to pro vás, když jste ten svůj dal Emmii. Zkusíme vám ho dodat večer.“

„To by bylo úžasné. Děkuju vám. Moc si toho cením.“

„Myslíte to vážně?“ zeptala se Emmie. „Teď si připadám jako zloduch, že vám kradu váš věnec.“

Sam se zasmál. „Ano, myslím to vážně. Užijte si ho. Hezké Vánoce.“

Emmie se ani nepokoušela zakrýt vděčnost. „Děkuju vám. Moc vám děkuju. Pěkné Vánoce!“

Dívala se, jak Sam odchází, a Tommy přitom rozbalił další věnec. „Vypadá to, že Věnce vánoční nálady fungují,“ poznamenal.

„To určitě. Bylo to od něj moc milé. Já netušila, že děláte speciální objednávky. Budu si to muset zapamatovat na příští rok. Odteď chci mít na všech věncích světýlka.“

Tommy se zasmál. „Jasně. Tak teď už jsi tu hotová?“

„Ano. Díky. Hledala jsem pravý věnec pro přítele. On si taky potrpí na kostky, takže se mu tenhle bude líbit.“

„Super. Tak pojďme,“ řekl Tommy a vykročil ke dveřím.

Emmie za ním vešla dovnitř a cestou ještě ukořistila růžovou vánoční hvězdu. „Vánoc není nikdy dost!“ Začala si prozpěvovat písničku „Vyzdobte sítě větvemi cesmíny“ a zarazila se na místě. „Počkat, Tommy, myslím, že potřebuju ještě cesmínu!“

KRÁČELY S DENISE po nábřeží a Emmie nesla jenom jeden věnec. Ten, který si tak těžce vybojovala, ten s kostkovanou mašlí a světýlky. Už je rozsvítila a tvářila se šťastně jako Santův skřítek. Denise takovou radost neměla.

Emmie jí věnovala omluvný pohled. „Fakt se omlouvám. Naposled, když jsem požádala, aby mi to dodali domů, to trvalo věčnost, tak jsem si to chtěla všechno odnést do práce. Proto jsem potřebovala, abys mi pomohla. A vidíš tu cesmínu? Ta je parádní.“

Denise vrtěla hlavou, ale při pohledu na kamarádku se musela usmát. Emmie se tvářila tak upřímně a nadšeně!

„To nic,“ povzdychla si Denise. „Někdo tě musel zadržet, abys to tam nevykoupila celé. Je to nebezpečné mít takový krám tak blízko práce.“

„Podle mě je to super a je to osud,“ odsekla Emmie a blaženě svírala nový věnec. „Jinak bych během polední pauzy na tohle nikdy nekápla.“

Denise se zasmála a prohlížela si věnec. „Myslíš, že se bude Grantovi líbit? Vyhlášenému vánočnímu mrzoutovi?“

Emmie plácla kamarádku šálou. „Nech si to. Mluvíš o mém příteli, a není to žádný mrzout. Jenom toho má v práci moc.“

Denise nevypadala, že ji to přesvědčilo.

„Vážně. Grant má Vánoce rád. Jenom zatím neměl čas se na ně naladit.“

„A Věnec vánoční nálady to podle tebe spraví?“

„Věnec s kostkovanou mašlí, šiškami navíc a bílými světýlky – no jasně že jo! Tohle jsou naše první společné svátky. Budujeme si vzpomínky a tenhle věnec k tomu bude patřit. Podobný opatřím každý rok. Bude to naše nová tradice.“

Denise se zasmála. „Už byste se do toho měli pustit, jestli si chcete letos pořídit nějaké společné sváteční vzpomínky. Vánoce jsou za týden.“

„Já vím,“ přikývla Emmie. „Proto mám dokonalý vánoční plán.“

„A jejda. Co máš zas za lubem?“

Zatvářila se nadšeně. „Grant ví, jak moc pro mě Váno-

ce znamenají, a tak mi řekl, že naši vánoční minidovolenou, co začne tenhle víkend, můžu naplánovat, jak chci.“

„Fakt?“ Denise to očividně ohromilo. „Grant kývl na dovču na vánoční notu? Páni. No jo, asi jsem se v něm spletla. Co podniknete?“

„Vymyslela jsem pro něj speciální vánoční výpravu za pokladem,“ oznámila Emmie vzrušeně.

„Počkat, co?“

Zakřenila se. „Když jsem byla malá, neměli naši moc peněz na dárky, ale táta pro mě vždycky uspořádal tuhle soutěž. První vodičko mi zabalil jako dárek a to mě vedlo k dalšímu. Musela jsem najít všechna, abych se dostala k opravdovému vánočnímu dárku. Díky tomu to bylo víc o zážitcích než o dárcích. Popravdě, bylo mi vlastně jedno, co najdu, jenom když jsem objevila všechna vodička. To byl ten pravý dárek, to dobrodružství.“

„Takže něco takového chystáš pro Granta?“

„Přesně tak,“ potvrdila Emmie a šťastně svírala věnec. „Bude se mu to líbit, stejně jako tenhle věnec.“

„Ale jestli si nepotrpí na Vánoce, jak to všechno vyřeší?“

„Žádné strachy,“ odpověděla. „Udělám stopy super lehké. A ta poslední ho dovede do Vánoční vísky, tam na něj budu čekat. Naplánovala jsem spoustu společných vánočních zábav.“

„Do Vánoční vísky? To je ta populární dědinka v horách?“

Emmie nadšeně přikyvovala. „Přesně tak.“

Denise se tvářila skepticky. „A ty si myslíš, že Grant bude pro? Já myslela, že má plno práce.“

„To má,“ potvrdila. „Chce se stát partnerem v té své právnické firmě, ale tenhle čas si vyhradil pro nás. Nemůžu se dočkat. Je taková spousta vánočních zvyků, co s ním chci dělat! Těším se, až zjistím, co má nejradši, a z toho si uděláme naše vlastní tradice. Všechno se to konečně splní. Plánuju to už hezkých pár týdnů.“

Míjely vánoční stromek u jedné zastávky a Emmie se zastavila, podala Denise věnec a pustila se do upravování girlandy, kterou posunul vítr. Narovнала i pár nakloněných stříbrných zvonků. Pak se obrátila a vzala si zase věnec.

„Takže Grant o výpravě za pokladem nic netuší?“ ujistovala se Denise.

„Kdepak. Držím to v tajnosti. Má to být překvápko.“

Denise se rozesmála. „No, překvápko to teda bude, to si piš.“

Emmie ji sjela pohledem.

Kamarádka se dál smála. „No tak. Víš, že tě jenom zlobím.“

„Tak si to nech. Abys věděla, Grant přiměl svou firmu, aby nám darovala stovku vánočních jídel navíc. A ještě k tomu se poptá po dobrovolnících.“

„To je super. Grant je bezva a spolu vám to šlape. Jde jenom o to, že vím, jaká jsi svátkomilka.“

Emmie ji objala kolem ramen. „Vánoce budou taky super. Dej na mě. Uvidíš a...“

Nedořekla, protože spatřila, jak na druhé straně ulice vykládají vánoční stromky na prodej. Už u tam mířila, ale Denise ji chytila za paži.

„To ať tě ani nenapadne,“ varovala ji a zasmála se jejím nevinnému pohledu. „Už jsi nakoupila stromky domů, do práce, pro ostatní. To stačí. Další nepotřebuješ.“

„Ale...“

To, co se Emmie chystala říct, odřízl ostrý hvizd píšťalky, který se jí ozval z telefonu. Rychle ho vytáhla. „No dobře, tentokrát jsi vyhrála, ale jedině proto, že jdu pozdě.“ Přidala do kroku.

Denise pospíchala, aby jí stačila. „Jsi otrok té své aplikace.“

„Co?“ Emmie se na ni podívala, jako by se zbláznila. „Ta aplikace je bomba. Dala jsem si do ní celý svůj rozvrh a ona mě hlídá, abych to všechno stihla!“

„Až na to, že si toho vždycky naložíš moc. Věčně slyším tuhle šílenou písťalku. Nemůžeš zvládnout všechno, Emmie.“

Ta se usmála, popadla kamarádku pod paži a ještě zrychlila. „Tak sleduj.“

Třetí kapitola

Za hlasitých tónů písně Binga Crosbyho *Začíná to vypadat hodně vánočně* se Sam, spokojený sám se sebou, zastavil uprostřed svého bytu ve výškovém domě v Seattlu a klouzal pohledem po vánočních ozdobách. Byly všude. Neexistovalo místečko, které by se nelesklo.

Dřevěnou podlahu pokrývaly klikatící se vánoční řetězy, už zapojené do elektřiny, aby se vyzkoušelo, že fungují. V rohu na zemi, na jediném místě, které nepokrývala světýlka, ležela dva a půl metru dlouhá zelená girlanda a čekala na své právoplatné místo na krbové římse.

Po bytě byla rozmístěna Samova pestrá, různorodá sbírka dřevěných louskáčků všech tvarů a velikostí – nejvyšší měl metr dvacet, nejmenší patnáct centimetrů. Všechny stály na stráži, žádný nezbedný myší král by si na ně nepřišel.¹ Na jídelním stole, konferenčním stolku, na odkládacích stolcích a na kuchyňském pultu čekaly desítky ozdob na svou šanci zazářit na vánočním stromku. Ten musel Sam teprve opatřit, na správný ještě nenařizil. Měl pro něj vyhrazeno dokonalé místo, přímo před

¹ Narážka na scénu z pohádky E. T. A. Hoffmanna *Louskáček a myší král*, známější z baletního zpracování – *Louskáček* – od P. I. Čajkovského a Alexandra Dumase, který adaptoval text. Poznámka redaktora.

oknem sahajícím od podlahy až ke stropu, s výhledem na Lake Union. Byl to úchvatný výhled a ještě kouzelnější o Vánocích, kdy byly všechny domy a lodě na jezeře nádherně osvětlené.

Opatrně proklíčkoval do kuchyně a dychtivě otevřel velkou růžovobíle pruhovanou pikslu, na níž stálo *Pattino cukroví*. Pocházela z jeho oblíbeného pekařství a výprava tam vždycky stála za to, i když musel až na druhou stranu města. Místní specialitu, oblíbeného obřího perníkového panáčka, poprvé ochutnal na jednom vánočním večírku. Okamžitě si tohle cukroví zamiloval a pekárnu si našel.

Opatrně vytáhl jeden perníček z krabice a zubil se přitom stejně jako panáček. Vychutnal si první sousto, což byla vždycky pravá noha, po ní levá, následovaly ruce a tělo. Hlavu si nechával na konec. Sám netušil, proč to tak dělá. Takhle jedl perník odmala.

Rozhlédl se a uchechtl se. Vánoční dekorace by stačily na výzdobu tří takových bytů, a to už něco znamenalo, protože ten jeho měl rozlohu dvě stě třicet metrů čtverečních, tři ložnice a pracovnu, kterou Sam moc nepoužíval.

Když byt kupoval, myslel si, že si to místo vyhradí pro práci, jen pro psaní. Ale jakmile se v pracovně usadil, přepadla ho klaustrofobie, a tak si rychle přestěhoval počítač do jídelny, kde byla spousta přirozeného světla a fascinující výhled na jezero.

Podíval se na notebook, viděl, že na něm stojí jeden z louskáčků, a rychle uhnul pohledem. Nechtěl si připomínat práci, která ho čekala.

Raději se rozhlédl po bytě. Byl rád, že si ho vybral. Přestože se nacházel v jedné z nejprestižnějších budov města, nepůsobil okázale ani nudně. Prvních šest měsíců v něm prožil obložený krabicemi, až se mu sestra nabídla, že mu se zařízením pomůže. Souhlasil, jen trval na tom, aby byt působil uvolněně a civilně, jako on sám.

Chtěl, aby sem člověk přišel a hned se cítil příjemně, ne jako v nějakém nóbl muzeu, kde by se bál usednout na gauč.

K jeho oblíbeným kusům nábytku patřily na zakázku vyrobené mohutné mahagonové police plné knih a středobod pokoje, kamenný krb. Sestra odvedla skvělou práci. Vypadalo to tu vřele a pohostinně, přesně jak doufal.

Právě se chystal znovu zakousnout do perníku, když se ozval zvonek. Překvapilo ho to, nikoho nečekal a obvykle mu návštěvy oznamoval vrátný. Po cestě ke dveřím se musel vyhnout několika vánočním dekoracím a přesunout pestrý, metr dvacet vysoký louskáček, stojící přede dveřmi.

„Promiň, chlape,“ omluvil se mu, když ho bral a přesouval o kus dál.

Otevřel dveře a překvapeně zamrkal. Na prahu stála Candace, jeho literární agentka. Málokdy ho navštěvovala doma.

Objevila ho před více než deseti lety, hned potom, co dokončil vysokou. Poslal jí první verzi svého románu *Zimní únik*. Bylo to o studentovi, který odešel z přednášky a zmizel za sněhové bouře. Dodnes si pamatoval chvíli, kdy mu Candace zavolala a oznámila, že i když je to drsný příběh, vidí v něm potenciál a rozhodla se s ním na zkoušku spolupracovat. Od té doby mu dělala agentku.

Navzdýcky jí bude vděčný, že poznala jeho talent a dala mu šanci. Poslal jí rukopis s vědomím, že obvykle zastupuje jen zkušené autory, ale říkal si, že nemá co ztratit. Znal její pověst přímého člověka a věděl, že mu řekne rovnou, jestli je to dobré, nebo ne. Miloval její neochvějnou upřímnost a zároveň se jí bál. To proto, že měl věčně obavy, jestli jsou jeho výplody dost dobré, a Candace si nikdy nebrala servítky, když něco dobré nebylo. A měl ji rád i za to, že když už něco prohlásila za dob-

ré, myslela to vážně. Vždycky se raději dozvídal pravdu rovnou, ať už dobrou, nebo špatnou. Aspoň pak věděl, jak s ní naložit.

Za ta léta se pro něj Candace stala mnohem víc než jen agentkou. Byla pro něj přítelkyní, důvěrnicí, které věřil a kterou uznával, kterou nechtěl nikdy zklamat. Byla jako rodina a stejně jako rodina ho někdy vytáčela. Ale hluboko uvnitř věděl, že jí leží na srdci jenom jeho nejlepší zájmy. Jejich vztah byl tak upřímný, jak jen to šlo.

Ted', když Candace stála přímo před ním, poznal Sam z jejího výrazu, že není spokojená. Přesto ale zachoval radostnou, veselou tvář a otevřel dveře víc. „Candace, to je ale milé překvapení. Veselé Vánoce!“ Neopětovala jeho úsměv. Samův strach se potvrdil: hrozí mu malér.

Než se zmohl na další slovo, Candace s podrážděným výrazem zvedla obří věnec. Překvapilo ho, když viděl svůj Věnec vánoční nálady, přesně takový, jaký si objednal. Měl kostkovanou červenozelenou mašli, spoustu šišek a bílá světýlka. Ta byla vypnutá.

„Kde jsi to vzala?“

Candace se s ulehčením zbavila svého břemene a oprášila si bezvadný bílý kašmírový kabát. „Dal mi ho dole vrátňý. Nedal se odbýt. Prý můžu nahoru, když ti ten věnec odnesu. Chtěl se ho zbavit. Má tam spoustu zásilek, co přicházejí, a už je skoro zavalený. Zkoušel ti volat. Já taky. Ale ty to nikdy nebereš.“

„Já vím, promiň. Měl jsem napilno. Asi jsem si vypnul zvonění.“

„To říkáš vždycky,“ odsekla, nenechala ho jen tak vyklouznout.

Objal ji kolem ramen. „Protože je to tak. Díky, žes mi ho přinesla. Pojd' dál.“

„Na co proboha potřebuješ věnec jak kolo od vozu?“ zajímala se Candace, když vcházela dovnitř. „Kam ho vůbec dáš?“

Sam ho hrdě přiložil ke dveřím. „Přímo sem. Je to Vě-
nec vánoční nálady. Každý, kdo půjde kolem, ho uvidí
a tou vánoční náladou se nakazí.“

Candace věnovala věnci nevrlý pohled a zakabonila
se ještě víc, jakmile spatřila záplavu vánočních dekorací
v obýváku. Obrátila se ke svému hostiteli a ten se málem
rozesmál nad nevěřicným výrazem v její tváři.

„Co se to děje?“ nechápala. „Vypadá to, jako by Grinch
ukradl Vánoce a všechno to přitáhl sem!“

Sam se zasmál a sledoval její pohled. „Pěkný postřeh.
Budu ho muset použít v některé knize.“ Opatrně opřel
věnec o zeď, popošel dál a zvedl řetěz vánočních světel.
„Zdobím to tu.“

Candace po něm střelila kamenným pohledem. „To vi-
dím.“ Došla k jídelnímu stolu a vzala z desky louskáček.
„Zato ale nevidím, že bys pracoval na příští knize. Už jsi
prošvihl dva termíny, kdy jsi měl dát nakladateli synopsi
nebo aspoň nějaký nástin, o čem bude tvá příští kniha.“

„Já vím.“ Sam jí vzal louskáček z ruky a opatrně ho
postavil vedle počítače.

Opřela si ruce v bok a zabodla se do něj pohledem.
„Co zatím máš?“

Cítil, jak se mu svírá žaludek. Uhnul očima a proklič-
koval kolem ní ke girlandě. Sebral ten dlouhý pás a za-
mířil s ním ke krbu.

Candace mu byla v patách. „Same, potřebuju odpo-
věd'. Jak jsi s tím daleko?“ Její vážný hlas přehlušil i ra-
dostnou vánoční hudbu.

Sam se snažil nedat najevo stísněnost. Místo toho si
dal záležet na aranžování girlandy na křbovou římsu. Ale
Candace se nemínila nechat ignorovat.

„Same! Vážně, co se děje?“

Dal se na ústup do kuchyně. Pokusila se jít za ním, ale
zapletla se do světýlek na zemi, zakopla a zhroutila se na
gauč. „To myslíš vážně? Tys tu nakladl zákeřné pasti?“

Zasmál se ještě hlasitěji, než vyjekla. „Vážně jsi řekla ‚nakladl zákeřné pasti‘? Kdo tohle říká?“

Candace zápasila se světýlky, která se jí omotala kolem kotníku. „Podívej se, ty jsi mistr slova, ne já. Ale počkat... to bývalo, když jsi ještě psal. Poslední dobou jsem od tebe neviděla ani řádku. Ani slovo,“ vychrlila a namířila na něj prst. „Takže mě tu nepoučuj.“

Sam se pokoušel potlačit smích, ale neuspěl. Posadil se vedle ní, zkusil jí pomoci a Candace sebou trhla. Hned se lekl. „Není ti něco?“

Škubla rameny a tvářila se ještě našťavaněji. „Jenom jsem si vymkla kotník, jak jsem zakopla.“ Obrátila se k němu. „Dělám si legraci. Ale víš co? Nejsem v pořádku. A víš proč? Protože mám autora, který nepíše, a to je malér. Velký malér.“

Sam vstal, podal jí ruku, aby se mohla taky zvednout, a pak zašel do kuchyně a přinesl krabici s perníčky. Otevřel víko a nabídl jí.

„Po tomhle ti bude líp. Právě jsem koupil novou várku a víš, že jsou nejlepší v celém městě.“ Vytáhl perníčkového panáčka a podal jí ho.

Ale Candace nabídku ignorovala. Vzala mu krabici z rukou a zavřela ji. „Já vím hlavně to, že ti dochází čas. Nedělám si legraci, Same. Tohle je vážná věc. Nakladatelé už dochází trpělivost. Chce od tebe něco vidět a chce to vidět hned. Takže potřebuju ten nástin, cos mi slíbil. Těch vánočních kravin už bylo dost. Máš ho pro mě, nebo ne?“

Sam nešťastnou náhodou ulomil panáčkovi hlavu. Rychle odložil oba kusy na pult a konečně se podíval Candace do očí. „Ne,“ přiznal. „Nemám.“

Rozhostila se chvíle ticha, agentka na něj jen zírala. Pak si bolestně povzdechla. „A jak jsi daleko?“

Sam vzal do rukou krabici vánočních koulí z červeného a zeleného skla. Ukázal jí červenou ozdobu. „Která se ti líbí víc, červená, nebo zelená?“

Candace netrpělivě odložila plechovku s perníčky a vzala od něj kouli. „Same, já to myslím vážně.“

Sam položil krabici a sebral jí červenou kouličku. Věděl, jak moc to myslí vážně, a vyčerpávalo ho to.

„Candace, ty to vždycky myslíš vážně. Jsi má agentka. Nasad' svoje kouzla. Sežeň mi víc času.“

Zabodla se do něj pohledem. „Máš něco? Začal jsi vůbec?“

Sam došel k oknu, aby se od ní dostal dál, a vyhlédl na Lake Union. Viděl, jak vítr čeří hladinu. Kolem proplula plachetnice. Přál si být na ní.

„Same?“ zeptala se Candace hlasem, který naprosto jasně prozrazoval, že ztrácí trpělivost.

„Ne,“ odpověděl konečně bezvýrazně. Nerad ji zklamával. Obrátil se, uviděl ustaraný výraz v její tváři a rázem se cítil ještě hůř. Mnohem lehčí bylo jednat s netrpělivou, panovačnou a náročnou Candace. Z laskavé a starostlivé Candace se vždycky cítil provinile, věděl, že jí nedává to, co od něj potřebuje.

Ze všeho nejvíc by se teď na ni chtěl usmát a říct jí, že se všechno dá do pořádku. Problém byl v tom, že nevěděl, jestli je to pravda. Báł se, vážně se báł, protože netušil, jestli ještě někdy bude schopen psát jako dřív.

„Same, co se děje?“ zeptala se Candace.

Připadalo mu, že mu čte myšlenky. Někdy si myslel, že ho zná líp, než se zná sám. Díval se, jak vzala ze stolu obrázek. Byl na něm on a sestra jako malí, stáli u vánočního stromku.

Došla k němu a zlehka mu položila ruku na rameno. „Já vím, že se ti těžko píše od loňských Vánoc. Od té doby, co ti umřela sestra.“

„Candace, prosím tě.“ Ta slova byla jako přímý zásah do srdce.

Popošla k němu blíž a položila mu ruku kolem ramen. „Ty ale musíš dál psát. To je tvoje práce. To jsi ty.“